

(Ltg): Lá thư này khi viết, tôi cố tránh sự phê phán. Nhưng có một số vấn đề tôi không lẫn tránh được. Tự chế của tôi là không nhắc đến tên người nào. Nếu cần, phải nêu danh tánh, chân dung từng người, tôi đành dành vào những bài viết khác.

THƯ CỦA NHÀ VĂN ĐỖ VĂN TRỌN, TỪ HỆ THỐNG TRUYỀN THÔNG VIÊN THAO GỬI NGHỊ VIÊN MADISON NGUYỄN

San Jose ngày 15 tháng 12 năm 2008

Thư gửi nghị viên Madison,

Mùa tạ ơn năm nào tôi cũng viết một điều gì đó để tạ ơn nước Mỹ. Tạ ơn cộng đồng này đã cho tôi một đời sống tốt đẹp. Hay nói một cách khác rất thật lòng là chính cộng đồng Việt Nam đã tạo cho tôi một chỗ đứng, một công việc ổn định ngày hôm nay.

Điều đó tôi vô cùng trân quý. Mặc dù sự nghiệp của tôi được tạo nên bằng công khó. Tôi đã đổ mồ hôi nước mắt để dành lại điểm tựa cuối cùng, cái giá của sự thành công mà tôi phải trả. Đồng bạc nào cũng có hai mặt đích thực. Trải nghiệm một thời gian dài mới xác tín được con người. Đâu đó có người ẩn núp chờ chực ném những hòn đá hư vô vào vũng bùn nhày nhụa. Thói tính và định kiến là một căn bệnh không thể thiếu trong con người đồ kỹ. Tôi đã bao phen ngụp lặn trong giòng người hăm hở, la ó, nhảy múa như một vở kịch tồi tệ không cần khán giả. Diễn viên tự biên tự diễn đến hồi chán chê rồi quay lưng ra từng người trèo công lên nhau. Tẻ nhạt và chán chường nhưng đầy thỏa mãn. Thói đời là thế. Thói thường của những con vạ xoay mòng mòng thun giãn theo từng sợi cước quấn quanh. Tôi từng là nạn nhân của bão tố, của vu oan giá họa. Và tôi, thân nhiên bước đến nhẹ nhàng, ngoảnh mặt với phường chèo trân tráo để ngẩng đầu với công việc hiện hữu

Lần này, tôi gửi thư đến nghị viên Madison để chia xẻ đôi điều. Tôi biết, nhiều khi Madison tự hỏi: Tại sao những người đồng hương của mình lại quay quắt đến thế? Câu trả lời thật đơn giản. Đơn giản như một mẩu chuyện vui để người ta bàn tán trong hàng quán. Phải có Madison thì mới có những chuyện thiên hạ sự. Nhưng đến một lúc nào đó thôi phải dừng lại. Đàng này càng lúc càng nghiêm trọng và tàn nhẫn. Người xưa hay bảo: “Hùm dữ không ăn thịt con.” Thế mà họ như muốn nuốt chửng lấy Madison. Tệ hại nhất là: “Rước voi dấy mồ tổ”. Tôi thật sự bàng hoàng khi nhóm người đó đã dùng đến độc kế là điều đình và vận động chữ ký của người Mỹ để hạ bệ nghị viên Madison. Tương lai của người Việt bước vào giòng chính thật hiểm trở. Lớp trẻ lớn lên ở đây sẽ nghĩ sao về việc làm của bậc cha chú. Tôi e rằng quý vị là tội nhân thiên cổ. Quý vị, dù dùng bất cứ một danh nghĩa nào cũng không thể trong sáng việc làm đầy mưu toan của quý vị. Xin quý vị đừng bao giờ lạm dụng từ ngữ “Đại diện cộng đồng”. Quý vị đừng “Nhân danh cộng đồng”. Hãy đại diện cho chính quý vị mà thôi. Chúng tôi và cộng đồng này chưa từng đề cử quý vị làm lãnh tụ. Hãy để chúng tôi hít thở không khí trong lành và đầy thương yêu của cộng đồng người Việt San Jose, vốn là “Thủ phủ tình thương”. Sức mạnh chính trị mà cộng đồng chúng ta đang có ở thành phố này, hãy

để cho giới chức và người dân bản xứ nể trọng. Không phải để quý vị, một cá nhân hay một phe nhóm nào đó đứng lên, “Đại diện cộng đồng” chỉ vào mặt ông thị trưởng San Jose đòi trút phế. Quý vị làm như thế thử hỏi trong thâm tâm chính quyền San Jose nghĩ sao? Sự kiện mà quý vị gây ra khiến thành phố hao tốn tiền bạc rất nhiều. Người dân bức bối như thế nào? Quý vị có đo lường được hậu quả của nó không?

Không ai có thể phủ nhận từ khi nghị viên Madison Nguyễn bước vào tòa thị chính, hàng loạt công ăn việc làm của khu vực 7 được mở ra. Viên chức thành phố có cái nhìn nể nang người Việt hơn. Nhiều nhân viên người Việt được mời làm trong thành phố để giúp đỡ và tạo dễ dàng cho người Việt trong đơn từ thủ tục hành chính. Điều đó hứa hẹn nhiều cơ hội cho người Việt bước vào những chức vụ của thành phố. Bỗng dưng, chỉ vì sáng kiến của nghị viên Madison muốn có một tên gọi “Vietnamese Business District” cho khu phố ở đường Story mà xảy ra bao nhiêu chuyện tranh chấp.

Thoạt đầu, nghe đâu nghị viên trẻ tuổi Madison đã không tuân theo chỉ thị của nhóm người này để chấp nhận họ như là một “Cổ vấn tối cao” nên mới xảy ra nhiều chuyện. Nhóm người này còn muốn tạo ra một “ Chính quyền đen” để độc bá thiên hạ. Muốn tiến cử ai thì tiến. Phải trong vòng kèm tòa của họ.

Trong lòng người Việt Nam ra đi ai cũng có một hoài niệm về quê hương. Ai cũng mong có một tên đường, một tên gọi Việt Nam trong vùng đất mới tạm dung. Việt Nam Town, Vietnamese Business District, Little Saigon, Saigon Business District,... đều là những tên gọi nhắc nhớ miền đất chúng ta sinh trưởng. Không nhất thiết phải là Little Saigon mới bằng được. Rất nhiều người Việt ở đây đâu phải ai cũng ở Sài Gòn hết. Có người ở tỉnh này tỉnh nọ. Thậm chí có nhiều người khi đi vượt biên còn chưa biết Sài Gòn ra sao, chỉ khi về lại Việt Nam, họ mới biết Sài Gòn thì tại sao phải hẹp hòi khi chọn đặt một cái tên mang dáng nghĩa Việt Nam. Từ bao năm qua, bao nhiêu đời thị trưởng chưa có ai nảy ra ý định chọn tên gọi Việt Nam dù chỉ một góc phố nhỏ ở San Jose. Nghị viên Madison là người đầu tiên làm được công việc đó. Đáng lẽ, chúng ta phải vinh danh. Đằng này quý vị lại dùng đó như là một cái cớ để lảng nhục. Dựa vào một bài báo trong nước đưa tin: Có một Việt Nam Town ở San Jose thì quý vị lên án nghị viên Madison là này, là nọ. Lập luận như thế có đúng hay không? Trong số quý vị có người được báo chí ở Việt Nam ca ngợi đến giờ vẫn còn lưu trữ trên trang mạng thì quý vị nghĩ sao? Chẳng nhẽ, ai được báo chí ở Việt Nam đề cập thì người đó có tội hay chẳng? Vả lại, nếu như quý vị cứ khăng khăng phải là Little Saigon thì từ hôm nay tất cả các hội đoàn nào bắt đầu bằng chữ Việt Nam cũng phải đổi lại là Little Saigon hết sao. Như vậy, chính quý vị hãy tiên phong đổi danh xưng thành “Chủ tịch cộng đồng Little Saigon ở San Jose” để từ đó mọi người, mọi nơi, mọi chốn tuân thủ theo cách của quý vị áp đặt.

Thỏa hiệp của thành phố và nghị viên Madison đã nhân nhượng chọn tên Saigon Business District. Tưởng đã dừng lại tại đó, nhưng chuyện còn bão táp phong ba hơn. Rõ ràng là quý vị muốn trút phế Madison chứ đâu phải vì chọn đặt tên Vietnamese Business District.

Tôi cảm phục các chính khách Mỹ vô cùng. Khi tranh đua với nhau họ tìm cách triệt hạ đối phương nhưng khi mãn cuộc đều vui vẻ và làm việc chung với nhau. Như mới đây tổng thống đắc cử Obama đã làm công việc đó. Ông Obama đã mở thêm một cánh cửa lớn mà trong cuốn hồi ký “ Táo bạo và hy vọng” , ông bày tỏ: Nước Mỹ là một Hiệp Chúng Quốc. Một cơ hội lớn cho người di dân. Ông là một điển hình. Và từ đây chúng ta có quyền hy vọng thế hệ con cháu chúng ta sẽ có một người Mỹ gốc Việt ngồi ở Tòa Bạch Ốc.

Câu chuyện giữa nghị viên Madison và quý vị đáng lẽ phải chấm dứt từ khi quý vị làm tiệc ăn mừng công chào Little Saigon mới phải. Trận đánh như vậy sẽ ngoạn mục và có “lý tưởng” hơn. Tinh thần hiệp sĩ và đồng hương được nâng cao. Đảng này mỗi lúc quý vị đưa ra nhiều chiêu thức cá nhân hơn. Chụp mũ cho một nghị viên lớn lên tại Mỹ, tuổi đời còn trẻ, chưa rời ghế nhà trường bao lâu. Với đủ chức danh, với đủ từ ngữ xấu xa thì có gây được lòng tin cho mọi người hay không? Thậm tệ hơn nữa là “Ủy ban” của quý vị còn đem dị tật của Madison ra chế giễu. Tôi thấy xót xa cho thân phụ Madison khi ông phải đứng ra tìm cách tháo gỡ sợi dây oan nghiệt mà con ông đang bị vây xiết.

Dù biết rằng bước vào con đường chính trị rất chông gai. Tiếng tốt có, tiếng xấu có. Danh tiếng và phá sản là lưỡng cực đôi co. Nhưng trò chơi xanh xanh đỏ đỏ này rất hấp dẫn mọi người.

Ngày 3 tháng 3 năm 2009 là ngày bầu cử lại. Không biết chuyện gì sẽ xảy ra? Nếu quý vị trong “Ủy ban” chiến thắng. Quý vị được thỏa mãn tự ái. Sức mạnh và uy tín của quý vị được tăng lên hay không còn chưa biết? Nhưng có điều chắc chắn lương tâm của quý vị sẽ không yên ổn về sau khi đã dùng mọi phương cách không tốt đẹp để triệt hạ một người phụ nữ từng có lúc làm việc chung với quý vị, từng là niềm hy vọng cho bao người Việt Nam ở San Jose muốn có một tiếng nói, một thế mạnh đích thực của người Việt trong chính quyền địa phương.

Đối với nghị viên Madison, tôi nghĩ lúc này là lúc Madison chịu nhiều thử thách nhất. Khi bước vào con đường chính trị chắc Madison cũng tiên liệu một phần nào những hệ lụy, dù có thể không ngờ chính những người đồng hương của mình bức hại. Nhưng muốn hay không, Madison đã đi những bước đường thênh thang rộng mở. Báo chí và truyền thông Mỹ ở khắp nơi nhắc nhở đến nghị viên Madison như là một biểu tượng tốt đẹp của người Mỹ gốc Việt. Người Mỹ lại có cái nhìn thông cảm và rộng lượng hơn. Và điều lớn lao hơn là nghị viên Madison đã làm được nhiều việc cho người Việt và cho thành phố này.

Ngày 3 tháng 3 năm 2009 tới đây dù nghị viên Madison có đắc cử hay không thì hãy hãnh diện về việc làm của mình. Và lương tâm của Madison nói lên một điều: Tôi là người Việt. Tôi muốn giúp, muốn đóng góp nhiều hơn nữa cho người Việt. Tôi tin rằng dù như thế nào nhiều người ở thành phố này vẫn nhớ người nghị viên trẻ đầu tiên đã làm nên dấu tích những trang sử của người Việt tại thung lũng hoa vàng.

Hãy bình an. Tôi cầu chúc Madison vượt qua những khó khăn và cầu mong những người chống đối nghị viên Madison có một cách nhìn ngay thẳng hơn.

Đỗ Văn Trọn

(Quý vị có thể nghe và in lá thư này trên trang mạng của Hệ Thống Truyền Thông Viên Thao: www.vienthao.com)

San Jose, ngày 11 tháng 2 năm 2009

THƯ CỦA NHÀ VĂN ĐỖ VĂN TRỌN TỪ HỆ THỐNG TRUYỀN THÔNG VIÊN THAO GỬI CÁC BẠN TRẺ.

Bạn thân mến. Câu nói của bạn: “ Người trẻ ủng hộ người trẻ” làm tôi vững niềm tin. Bạn điểm phúc hơn tôi khi được trưởng thành ở xứ tự do này, nơi đem đến cho bạn nhiều điều kỳ diệu . Ý chí và lòng quyết tâm của bạn sáng rực một Việt Nam dù nơi chân trời góc bể.

Tôi cảm phục tinh thần của bạn. Tôi cảm nhận tính lạc quan của bạn. Tấm lòng của bạn soi sáng, phân biệt phải trái. Ở bạn không có sự thù hận, đố kỵ, vì bạn là những người trẻ ngẩng mặt với cuộc đời trong cái nhìn tốt đẹp. Và bạn là niềm hy vọng của nhiều người, của gia đình bạn. Một mái ấm yêu thương mà cha mẹ bạn đã đổ mồ hôi, nước mắt với cả tâm huyết để tạo cho bạn một góc nhìn trọn vẹn từ tâm. Tôi hiểu, thời gian thay đổi tất cả. Vận nước. Vận mệnh. Thời gian khốc liệt hay êm ả. Tất thắng. Tất bại. Một định luật của vận hành. Mới hôm nào thân thiết giờ thù nghịch. Chuyện đời khó lường được.

Trước đây tôi có gửi thư cho một người trẻ như bạn là nghị viên Madison Nguyễn. Thiết nghĩ đã đầy đủ. Nhưng lần tiếp xúc mới đây với Madison, nghe những lời tâm sự từ Madison, tôi thật xúc động. Xúc động cho một nghị viên Việt Nam đang gặp nhiều thử thách. Tôi nghĩ, phải có bổn phận đưa câu chuyện “bãi nhiệm” đến với mọi người một cách rõ ràng . Và cần thiết để các bạn hiểu tường tận hơn.

Nghị viên Madison Nguyễn sinh ra ở Nha Trang, miền thù dương cát trắng. Không bao lâu thì gia đình dời về Phú Yên để chuẩn bị cho một chuyến vượt biển.

May mắn trên chiếc thuyền nan nhỏ bé trong cơn bão thập tử nhất sinh, gia đình Madison đến được bến bờ tự do. Tạm dung ở trại tỵ nạn Phi Luật Tân ba năm thì được định cư ở tiểu bang Arizona. Madison theo học ở nơi này một thời gian ngắn, sau đó dọn về sống tại Modesto, California.

Tuổi thơ của Madison thật khổ nhọc. Nhà nghèo, ba mẹ Madison phải làm đủ nghề. Phụ việc, nhặt trái cây, làm việc quần quật suốt ngày để lo cho chín anh chị em của Madison ăn học.

Giá trị đích thực của tự do và sự nuôi nấng của ba mẹ tạo cho Madison một quyết tâm hơn. Anh chị em Madison vừa đi học, vừa đi làm để phụ với gia đình.

Năm 2000, nhìn thấy cộng đồng người Việt ở San Jose thành công về nhiều phương diện văn hoá- kinh tế. Thế là, trong lúc đang làm luận án tiến sĩ, Madison đã chọn đề tài liên quan đến sự đóng góp của cộng đồng Việt Nam tại thành phố San Jose.

Năm 2002, Madison đắc cử vào chức vụ ủy viên khu học chánh Franklin-McKinley. Sau hai năm phục vụ, Madison được bầu lên làm giám đốc khu học chánh này. Trong thời gian đó, Madison đã tận tình giúp đỡ hàng trăm gia đình Việt Nam để con em của họ có cơ hội học thêm sau giờ học ở trường.

Năm 2003, một chuyện tang thương đã xảy đến cho gia đình Trần Thị Bích Câu. Cô đã bị một cảnh sát bắn chết tại nhà. Chuyện thật bất công và tàn nhẫn nên Madison đã vận động cộng đồng người Việt yêu cầu sở cảnh sát San Jose xét xử công bằng.

Năm 2005, khi nhậm chức nghị viên khu vực 7, Madison tiếp tục vận động thành phố phải làm một điều gì thỏa đáng để bồi thường thiệt hại cho gia đình nạn nhân. Kết quả thành phố San Jose đã chịu bồi thường cho gia đình Trần Thị Bích Câu 1 triệu 8. Đây là một thắng lợi cho cộng đồng Việt Nam tại San Jose. Từ đó, thành phố đã có cái nhìn nể nang người Việt chúng ta hơn.

Câu chuyện thương tâm của Trần Thị Bích Câu và những bất công trong xã hội thúc đẩy Madison mạnh dạn hơn bước vào giòng chính hầu mong có một tiếng nói thiết thực để giúp đỡ cho cộng đồng người Việt. Và đó là nguyên nhân đã xảy ra bao hệ lụy mà ngày hôm nay Madison phải gánh chịu.

Cơn bão “Little Saigon” mà Madison là nạn nhân của bè phái làm nhiều người ngỡ ngàng. Không hiểu nguyên cớ nào mà những người “chống đối” lại ra tay tàn nhẫn như vậy. Nếu phải tranh đấu cho danh xưng đó thì họ đã được thỏa mãn phần nào. Còn như quý vị đưa ra những lời lẽ đổ tội cho Madison là “xúc phạm” đến cộng đồng, thật hoàn toàn vô căn cứ. Quý vị đã diễn nghĩa theo ý riêng để biến hóa những lời phát biểu chân thành của Madison thành những lời “mạ lỵ cộng đồng”. Quý vị là bậc cha mẹ, là bậc người lớn mà đổ tội lên đầu một người trẻ với những lời lẽ đầy ác ý. Quý vị có thấy yên ổn lương tâm không? Trong số những người chống đối, có các cô, các bác ... đã hiểu lầm và nghe những người chống đối loan truyền hàng ngày trên đài phát thanh, còn Madison vì không có dịp để giải thích nên càng lúc sự hiểu lầm càng nhiều hơn. Do đó, những đóng góp giá trị của Madison cho cộng đồng không được thành tâm nhắc nhở.

Tại sao những người chống đối lại nhẫn tâm đến vậy? Quý vị luận tội Madison mà không có một chứng cứ rõ ràng gì cả. Hãy đặt câu hỏi : “Từ ngày Madison làm việc ở khu học chánh và từ khi Madison giữ chức nghị viên khu vực 7, Madison đã làm một điều gì sai trái với cộng đồng chúng ta chưa?”. Trong khi đó, hàng ngày quý vị đem Madison, đem gia đình Madison ra chửi bới nguyên rủa. Nào là “ Con ma nhà họ Hứa”, nào là “ Con ma chín ngón”. Ngày vui nhất đời của Madison cũng không được trọn vẹn. Madison đã tổ chức đám cưới trong phạm vi giới hạn gia đình thì bị quý vị xỏ xiên là lấy con cán bộ nên sợ mọi người biết. Thực sự chồng của Madison chỉ là một cư dân sống ở San Jose lâu năm.

Không còn một từ ngữ nào xấu hơn nữa mà quý vị chưa trút đổ lên đầu Madison. Quý vị dường như muốn “triệt hạ” Madison để chứng tỏ uy quyền. Trong khi đó, quý vị đã quên đi nhiều việc làm ý nghĩa của Madison cho khu vực 7, cho thành phố San Jose. Đặc biệt là đem lại lợi ích cho cộng đồng người Việt như: Lập ra Trung Tâm Sinh Hoạt Cộng Đồng người Việt được thành phố chấp nhận chuẩn chi 2 triệu 7. Mở ra nhiều chương trình phát triển thành phố để hàng trăm gia đình Việt Nam được chấp thuận housing. Lập trung tâm khám răng miễn phí cho người có lợi tức thấp. Mở rộng và sửa chữa nhiều con đường chính trong khu vực 7 và nhiều việc công ích khác. Ngay cả vận động thành phố chọn đặt tên Saigon Business District cho một khu phố người Việt trên đường Story là một tâm huyết mà Madison đeo đuổi. Phải trải qua hàng năm trời, trải qua bao nhiêu buổi họp mới được thành phố chấp thuận. Thử nghĩ xem trên con đường Story có quá nhiều cơ sở của người Mỹ và dân bản xứ. Cư dân Mỹ sinh sống ở khu vực này lại nhiều hơn người Việt . Chọn đặt tên

cho một khu phố có tên Saigon Business District là cả vấn đề nhứt nhối cho các nghị viên. Nhưng cuối cùng Hội Đồng Thành Phố đã thông qua dự án này với phiếu bầu là 8/3.

Hãy công bằng mà suy ngẫm. Nếu có một nghị viên nào thuộc sắc dân khác, không phải là nghị viên Việt Nam như Madison tranh đấu cho một tên gọi Việt Nam quý vị sẽ hoan hô như thế nào. Trong khi sự cố gắng của Madison muốn làm một điều gì đó cho người Việt lại bị một số người đá kích, nguyên rủa. Cho đến bây giờ, nhiều người tự hỏi tên gọi Saigon Business District có gì sai hay không? Nếu sai thì sai ở điểm nào? Và nếu không thì tại sao lại chống đối tên gọi này. Chúng ta nên đòi hỏi các vị này một sự công bằng. Công bằng với người Việt của mình và công bằng với một người trẻ đáng con cháu của mình từng tha thiết được làm người Việt. Chúng ta lúc nào cũng áp ủ hoài bão về một cộng đồng Việt Nam thương yêu và vững mạnh trên mọi lãnh vực. Một thế đứng để người dân địa phương và các sắc dân khác vị nể. Trong chỗ đứng đó, chúng ta cần rất nhiều người nữa đứng chung với Madison. Mạnh dạn hơn bước vào giòng chính để làm rạng danh cộng đồng người Việt.

Không biết mọi người nghĩ sao khi có những buổi họp của thành phố, cộng đồng các sắc dân khác ủng hộ Madison. Còn chúng ta là người Việt lại ra sức chống đối bằng những phương cách xấu xa. Chụp mũ, ngụy tạo, xuyên tạc... để biến hoá Madison thành một nghị viên bất xứng. Trong số những vị "lãnh tụ" tự phong, quý vị hãy nhìn rõ từng nét, từng người. Quý vị đã làm gì tốt đẹp cho cộng đồng Việt Nam ở San Jose chưa? Hay quý vị chỉ chờ chực chờ rửa lẫn nhau rồi vái thụng tự xưng là "lãnh tụ cộng đồng". Quý vị đang đeo đuổi "lý tưởng" để tìm lại "căn cước tị nạn" hay quý vị đang phục lệnh một "chủ nhân ông" cho một sự trả thù ác độc. Quý vị đã lạm dụng công sức và niềm tin của một số đồng hương để thực hiện mưu đồ của quý vị. Rồi đây sự thật sẽ được phơi bày. Quý vị phải nhận lãnh hậu quả của nó.

Tôi biết rõ một số vị về Việt Nam khúm núm cung bái rồi qua đây tự nhận là "anh hùng chống cộng". Quý vị hay dùng chữ "lương tâm", chữ "cộng đồng". Chữ "Lương tâm" quý vị để đâu khi chà đạp nhân phẩm một người trẻ đáng tuổi con mình. Còn chữ "cộng đồng", nếu quý vị hiểu được ý nghĩa sâu xa và lòng bao dung thì quý vị đã không tung hô ca ngợi để được kết hợp với đại diện cộng đồng người Mỹ hầu mong hạ bệ một nghị viên Việt Nam. Rồi đây và vĩnh viễn, nếu chúng ta không có một nghị viên Việt Nam nào trong Hội Đồng Thành Phố San Jose thì chính quý vị là những "tội

phạm của cộng đồng”. Trang sử nhục nhơ này phải ghi đậm tên tuổi quý vị. Chính quý vị đã chặt đứt con đường thăng tiến của những người trẻ bước vào giòng chính để bảo vệ và đem lại quyền lợi thiết thực của cộng đồng người Việt trên đất nước Hoa Kỳ.

Từ hôm nay quận hạt Santa Clara sẽ gửi phiếu bầu khiếm diện đến cư dân khu vực 7, và ngày 3 tháng 3 năm 2009 sẽ là ngày bầu cử đặc biệt. Kết quả cuộc bầu cử này sẽ có tính cách quyết định. Những người thăm lắng ủng hộ Madison hãy cố dành thời gian đi bầu. Dù gửi phiếu bầu khiếm diện hay đến phòng phiếu, xin quý vị hãy viết rõ chữ **NO RECALL** . Hơn bao giờ hết, đây là lúc chúng ta hãy bày tỏ sự ủng hộ và quyền lựa chọn nghị viên của mình.

Ngày 3 tháng 3 năm 2009 sự việc sẽ rõ. Dù nghị viên Madison Nguyễn có đắc cử hay không, Madison đã làm hết sức trong nhiệm vụ của một nghị viên. Nếu có một nghị viên nào trong tương lai không phải là người Việt, chắc chắn rằng họ sẽ không thể nào cống hiến và nghĩ tới quyền lợi của cộng đồng Việt Nam như nghị viên Madison đã từng làm trong thời gian qua.

Bạn thân mến, tâm tư của tôi giờ cũng giống như bạn. Tôi tin rằng bạn đã khẳng định cho một sự lên đường trong sáng. Tôi sẽ cùng bạn. Bạn sẽ cùng tôi - chung một lý tưởng - một hoài bão về sự đoàn kết cần thiết để cộng đồng chúng ta được rạng rỡ.

Đỗ Văn Trọn

(Quý vị có thể nghe và in lá thư này trên trang mạng của Hệ Thống Truyền Thông Viên Thao: www.vienthao.com)

San Jose ngày 2 tháng 3 năm 2009

Thư của nhà văn Đỗ Văn Trọn từ Hệ Thống Truyền Thông Viên Thao gửi bạn.

Bạn thân mến,

Cuối cùng rời từ phương xa bạn đến. Bạn hỏi tôi San Jose sống nổi chấp chùng. Tôi thuộc phe nào?

Trường Giang sống sau dồn sóng trước. Tôi hoài mong mưa tạnh gió ngừng. Giông bão thôi hãy thổi trời về miền u mê ám chướng. Dù chốc nữa đây, bạn với một bầu nhiệt huyết đầy nông nổi đứng ra tố khổ tôi.

Bạn là nhân chứng thời đại. Thời đại mà người ta dùng mọi phương tiện truyền thông, rỉ tai để đầu tố, lãng nhục nhau. Bạn gào thét lên đi để nói với muôn triệu người, để nói với người dân bản xứ và các sắc dân khác là tôi đang bóp nát cộng đồng tôi. Tôi đang chặt đứt, đoạn tuyệt với dòng giống Lạc Hồng.

Bạn hãy khẳng khẳng cho một quyết định sai lầm để tấn công vào đồng hương của bạn nhiều điều nghịch lý mà vết cào xước hằn đọng tâm tôi mai sau.

Cuối cùng, tôi nhận ra những tiếng nói thân thương từ tâm phát xuất. Những đóng góp thành ý cho quyền lên tiếng, quyền bảo vệ một nghị viên Việt Nam. Trên những vàng trán hoa niên, quý bậc cha mẹ răn dạy: Hãy đối xử công bằng và tương kính với nhau. Và nữa, những người trẻ nhiệt thành bày tỏ một hướng đến tốt đẹp, áp ủ về một dân tộc yêu thương đoàn kết.

Cuối cùng, khối người thâm lặng đã đồng loạt cất lên tiếng nói. Họ không những bày tỏ ý kiến bên vực mà còn sốt sắng quyết định lá phiếu của mình trong kỳ bầu cử đặc biệt ngày 3 tháng 3.

Nhiều người đã điền phiếu bầu **No Recall** gửi đi. Và còn rất nhiều người nữa mạnh dạn vận động gia đình, bạn bè, hàng xóm, kể cả các sắc dân khác đến phòng phiếu để bầu **No Recall** hầu giữ lại người nghị viên Việt Nam duy nhất tại San Jose.

Cuối cùng rồi tôi hiểu thế nào là sự kích động, cổ vũ cho bạo lực của một đài phát thanh để thóa mạ người khác. Quyền phát biểu xung quanh việc bãi nhiệm hay không bãi nhiệm cần có nhiều ý kiến trái ngược nhau. Đồng tình hay không đồng tình phải lịch sự nhã nhặn trình bày chứ không phải xối xả chửi bới. Ý kiến phản cảm của bà Nga Nguyễn đưa đến việc tranh cãi là yếu tố của người làm truyền thông biết khai thác. Ngay cả chúng tôi cũng không đồng tình ý kiến này. Nhưng ở một mức độ nào chứ không phải xách động, hăm dọa, biểu tình như ông chủ tịch cộng đồng Nguyễn

Ngọc Tiên đã cầm đầu 7 người khác đến Hệ Thống Truyền Thông Viên Thao la ó, ngăn chặn thân chủ quảng cáo chỉ thể hiện thêm sự kém cỏi. Một đường banh đẹp như vậy mà không biết sút, lại đá lung tung rồi phàn nàn trọng tài. Lịch sử tối thiểu của một cuộc tranh luận cũng không có thì làm sao lãnh tụ được muôn dân. Quý vị chỉ biết nhắm mắt, bịt tai phục lệnh cho một chủ nhân ông suy đồi đạo đức. Chỉ quý vị không biết chứ các vị cao niên thì hiểu rất rõ. Ai hưởng tiền già, tiền bệnh, đều có quyền đi bầu, đi biểu tình. Quyền bất đồng chính kiến không ảnh hưởng đến quyền lợi của người được thụ hưởng như thông cáo báo chí của quận hạt Santa Clara đã xác định mà Hệ Thống Truyền Thông Viên Thao đã phát thanh vào ngày 28 tháng 2 vừa qua. Ấy thế mà quý vị lãnh đạo như bị trúng tên nên la toáng lên rồi còn gán ghép ông Thị Trưởng San Jose, nghị viên Madison “chỉ đạo” cho Hệ Thống Truyền Thông Viên Thao “hù dọa cử tri”, như “ông” luật sư của quý vị đã từng đổ tội cho nghị viên Madison là gián tiếp gây nên cái chết của một cụ bà 81 tuổi bị xe đụng khi băng qua đường.

Chính quý vị đã làm nổi dậy sự kiện thì quý vị phải chịu trách nhiệm. Sau này nếu quý vị không thành công trong việc truất phế nghị viên Madison thì đừng tạo thêm cái cớ để đổ tội lên chúng tôi nữa.

Bao năm rồi nhì! Ai cho quyền quý vị tiếm danh cộng đồng? Ai cho quyền quý vị đại diện cộng đồng, nhân danh cộng đồng để xưng hùng xưng bá? Cộng đồng này có những người như quý vị chỉ làm chúng tôi hổ thẹn.

Quý vị lấy tư cách và quyền hạn gì mà bắt nạt chúng tôi? Ai gọi đến những cơ sở thương mại - dịch vụ để hù dọa? Ai gọi đến Hệ Thống Truyền Thông Viên Thao dọa giết? Nếu tôi có điều gì an nguy thì quý vị khó thoát khỏi vòng lao lý.

Từ hôm nay, tôi chính thức lên tiếng đến những đài phát thanh, những tờ báo, những trang mạng nào cố tình xúc phạm đến tôi, đến những người cộng sự của Hệ Thống Truyền Thông Viên Thao, tôi khởi kiện ngay lập tức. Lúc đó, ông Nguyễn Sơn, người chịu trách nhiệm của những chương trình phát thanh trên làn sóng 1430 AM và 1500 AM sẽ hiểu. Ai là người phạm luật FCC? Hằng bao năm qua, nhiều người đã đặt câu hỏi: Ông là một người làm thương mại nhưng sao đầu tư vào truyền thông với mục đích gì?

Cái trò chơi “on air” để phe ta no nê chửi bới rồi “off air” tự chế sao tầm thường quá vậy! Đa số đều hiểu cái trò chơi mập mờ đánh lận con đen này mà quý vị còn rêu rao là trung thực hay không trung thực.

Tôi cũng yêu cầu tổng đài 1500 AM và 1430 AM thu lại tất cả chương trình phát thanh trên 2 làn sóng này để khi vụ kiện xảy ra thì có tư liệu đối chứng.

Hệ Thống Truyền Thông Viên Thao đã phục vụ đồng hương 26 năm qua bằng khả năng chứ không phải núp bóng dưới danh nghĩa “ chống cộng” để trục lợi riêng tư.

Cuối cùng rồi tôi cũng nhận ra những vị trí thức khoa bảng, tiến sĩ, luật sư tuyên bố những câu đáng để đời như: “Tòa thị chính San Jose là căn cứ địa của cộng sản”. Như vậy không biết con đường Santa Clara có phải là Địa Đạo Củ Chi không? Quý vị đang làm một cuộc “ cách mạng chống Mỹ cứu nước”, chống chính quyền San Jose. Từ lập pháp, hành pháp, tư pháp, sở cứu hỏa, các nghiệp đoàn, các vị dân biểu liên bang, tiểu bang và báo giới truyền thông Hoa Kỳ đều ủng hộ người nghị viên Việt Nam thì một số quý vị lại muốn trả thù cho đích đáng. Có vị còn tuyên bố: Đây là lần đầu tiên “cộng đồng Việt Nam đứng ra làm nên lịch sử để bãi nhiệm một người nghị viên Việt Nam”. Câu nói này có phải là một bản tuyên ngôn của quý vị không? Quý vị hô hào là phục hồi “danh dự cộng đồng”. Cộng đồng này nếu không có những chuyện quý vị gây ra thì chúng ta hãnh diện đến chừng nào. Người bản xứ và các sắc dân khác sẽ vì nề cộng đồng Việt Nam là gương sáng để noi theo. Quý vị đòi hỏi đặt tên Little Saigon để tìm lại “ căn cước tỵ nạn” thì chúng tôi cũng đòi hỏi “ căn cước chống cộng” của quý vị.

Cuối cùng rồi quý vị đưa ra những lý do bãi nhiệm như sau

- Bác sĩ Nguyễn Xuân Ngãi nhận của nghị viên Madison 2 triệu 8 để làm nơi sinh hoạt cộng đồng? Bác sĩ Ngãi đã phủ nhận điều này và sẽ nhờ luật pháp can thiệp. Số tiền đó hiện vẫn còn trong ngân quỹ mà luật sư của thành phố đã xác nhận.
- Ông Tăng Thành Lập tức Tư Triều Thành nhận 100 ngàn của nghị viên Madison giao? Ông Tư cho rằng hành động này vô cùng xuyên

tạc. Làm sao có chuyện đó xảy ra, ông đã trả lời trên tờ báo San Jose Mercury News và nhờ luật pháp can thiệp.

- Madison tự ý tăng lương? Việc tăng lương của một nghị viên là do Hội Đồng Thành Phố quyết định và biểu quyết chứ làm sao tự Madison có thể quyết định được điều này.
- Madison chống nghị quyết cờ vàng? Trong bản lên tiếng của thành phố chính ông thị trưởng San Jose và nghị viên Madison đã ký để ủng hộ nghị quyết này thì làm sao có chuyện như vậy.
- Madison là việt cộng? Nghị viên Madison sinh năm 1975, qua Mỹ lúc 4 tuổi. Thân phụ cô là một quân nhân Việt Nam Cộng Hòa. Căn cứ gì mà gán ghép cho Madison là việt cộng.
- Nghị viên Madison cho đội banh 800 ngàn? Việc này Hội Đồng Thành Phố đã thông qua và chuẩn chi cho một sân vận động ở đường Senter sửa chữa hầu những đội banh có thể hoạt động để thành phố có thêm tiền thuế và nguồn thu nhập từ tiền bán vé vào cổng.
- Nghị viên Madison nói những vị cao niên là “gánh xiệc” là “vô công rồi nghề”. Nghị viên Madison đã xác nhận không có ý nói như vậy. Madison nói tiếng Việt chưa rành rẽ thì làm sao hiểu được những từ thâm ý mà quý vị diễn nghĩa. Trong khi đó quý vị cho rằng mình là người trí thức mà còn nói những câu nặng nề như: “ngưu tầm ngưu, mã tầm mã”. Hóa ra ông thị trưởng và những ai ủng hộ nghị viên Madison là “ngưu” là “mã” hết sao.
- Ông Lê Văn Hưởng đưa ra 92 chữ ký trong đó có 9 chữ ký giả? Việc ông Hưởng đưa ra 92 chữ ký của những người làm thương mại trên đường Story không phải là yếu tố quyết định để Hội Đồng thành phố chọn tên Saigon Business District. Khi ký vào bản ủng hộ này các chủ nhân đã đồng thuận nhưng sau đó có một số người sợ hãi nên thay đổi ý định. Mặc dù luật sư Đỗ Văn Quang Minh nói sẽ đại diện 9 cơ sở thương mại đó kiện ông Lê Văn Hưởng, nhưng đến giờ ông Hưởng vẫn chưa nhận được hồ sơ của vụ kiện.
- Madison điều đình riêng với 6 nghị viên khác đặt tên cho khu thương mại Việt Nam là phạm luật Brown Act. Điều này luật sư của thành phố San Jose đã lên tiếng bác bỏ và xác định không có bằng cứ gì để buộc tội nghị viên Madison phạm luật.

Tất cả những lý do bãi nhiệm đều vô lý và không có một chứng cứ gì buộc tội ngoài một lý do duy nhất là **trả thù** như tờ báo San Jose Mercury News đã đăng ngày 11 tháng 2 năm 2009.

Cuối cùng, khối người thăm lạng đã hiểu và sẽ đi bầu thật đông. Họ đồng lòng bầu **No Recall, No Recall** để nghị viên Madison đại diện cho người Việt đem lại phúc lợi cho chúng ta cũng như cư dân sống trong khu vực 7 có được một đời sống thịnh vượng hơn.

Cuối cùng rồi tôi thấy quý vị đi quá đà. Quý vị đã đẩy lên sự hận thù. Chưa bao giờ mà người Việt chúng ta nghi ngại lẫn nhau. Hai ngôi nhà sát bên, một bảng **Recall**, một bảng **No Recall**. Đi nhà thờ, chùa, vào hàng quán nhìn nhau không biết thuộc bên nào. Người bản xứ và các sắc dân khác nhìn cộng đồng Việt Nam đầy trách móc. Tôi rất đau lòng về vấn nạn này.

Cuối cùng rồi tôi thấy một Sài Gòn đổi tên đã bị bức tử. Hỡi những “anh hùng”, hỡi những vị “lãnh tụ” hãy làm một điều gì đó chính đáng. Một điều thôi cũng đủ để mọi người tôn vinh quý vị.

Bạn thân mến,

Vé máy bay khứ hồi của bạn đã đến ngày. Bạn trở về với công việc thường nhật. Nơi đây, bạn ngoảnh mặt với những tương tàn mất mát. Một chuyến đi mời mọc có làm bạn vui hơn không? Tôi muốn nói với bạn điều này: Trí thức không định giá trên văn bằng mà định giá trên kiến thức và tư cách. Tiền bạc có thể nghiêng lệch công lý nhưng công lý phải phủ phục trước lương tâm. Và, chúng ta còn có một lương tâm của những người đồng hương với nhau.

Dù gì thì tôi cũng tiễn bạn, thủy chung như ngày nào tôi gặp bạn trong những ngày đầu cơ cực nơi xứ người.

Chào bạn

Đỗ Văn Trọn